

De Ster.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van
de Heiligen der laatste Dagen.

„Doch al ware het ook dat wij, of een Engel uit den hemel u een Evangelie verkondigde buiten hetgeen wij u verkondigd hebben, die zij vervloekt!”

GAL. 1:8.

No. 22.	Abonnementsprijs per jaar:	3e Jaargang
15 Nov.	Nederland f 1,80, België fr. 4.50, Amerika \$ 1,00.	1898.

President Lorenzo Snow.

In ons laatst verschenen nummer hebben wij eenige voorname gebeurtenissen uit het leven van President Lorenzo Snow in korte trekken medegedeeld. Wij zijn heden in staat gesteld om de schets van het leven van onzen beminden en eerwaardigen President en Profeet meer volledig te maken, en ontleenen de hier volgende bijzonderheden aan de *Juvenile Instructor*:

President Snow was acht jaren jonger dan de Profeet Joseph Smith. Hij werd geboren den 3den April 1814 te Mantua, Portage Graafschap, Ohio, (Vereenigde Staten), niet ver van Kirtland. Terwijl hij opgroeide, verkreeg hij vlijtige gewoonten en een ernstig nadenkend verstand. Hij streefde naar eene militaire loopbaan en zocht zichzelf op te voeden in de krijgskunde. Een gelukkig lot heeft hem er toe geleid, zijne sterke krachten gedurende een langen levenstijd aan de bevordering van vrede te wijden. Het is mogelijk dat hij, als een jonge man, zijn karakter verkeerd beoordeelde door zich geschikt te achten voor de uitoefening van de krijgskunst, en toch zijn vele hoedanigheden van den eerbaren krijgsman noodig voor den zendeling, pionier en leider van een volk.

Na eenige voorbereiding op een hoogeschool en onder een Hebreuwschen onderwijzer, begaf President Snow zich naar het Oberlin College en voltooide daar zijne opvoeding. Oberlin was streng Presbyteriaansch en zijne godsdienstige leerlingen gaven den jongen man geen voldoening. Zijne zuster Eliza R. Snow had zich aan de Kerk verbonden en op hare uitnoodiging kwam hij naar Kirtland om Hebreuwsch te leeren. Hij werd in aanraking gebracht met Jozeph en sommigen van de Apostelen, en ofschoon hij louter gekomen was om zijne opvoeding te voltooien, werd hij spoedig belangstellend in het Evangelie en werd in Juni 1836 gedoopt.

President Snow werd in Kirtland tot Ouderling verordineerd

en werd op zending gezonden in de lente van 1837. Hij reisde in Ohio, zich op den Heere verlatende voor voedsel en deksel, en had veel voorspoed in zijnen arbeid. Hij keerde op tijd terug om zich bij de Heiligen te voegen, die in de lente van 1838 van Kirtland naar Missouri verhuisden. Op weg werd hij met galachtige koorts geslagen en leed verschrikkelijk.

Zijn vader had zich te Adam-ondi-ohman gevestigd en in die tijden waren alle soorten wildgedierte overvloedig in dat prairie-land. Na President Snow's herstelling nam hij op zekeren dag zijn geweer om voor tijdverdrijf wilde kalkoenen te jagen. Hij was altijd uitermate gesteld geweest op het jagen, maar nu werd de zachte invloed van het Evangelie in zijn gemoed getoond. Hij dacht aan de pijn, die zijn vermaak zoude veroorzaken, en de begeerte om te dooden verliet hem voor goed.

Zoo spoedig als hij zijne gezondheid herkregeu had, gevoelde hij zich aangespoord om zich voor meer zendingswerk aan te bieden. Een paar jaren lang predikte hij in Missouri, Kentucky en Ohio, en had vele avonturen en moeilijkheden. Verwoesting dreigde hem op de Missouri-rivier, onder de handen van het gepeupel en door ziekte, welke door ontbering op hem gekomen was. Gedurende den winter van '39 en '40 gaf hij onderwijs in scholen in Ohio en in de lente ging hij naar Nauvoo, Illinois, waarheen de Heiligen gedurende zijne afwezigheid verdreven waren.

Minder dan eene maand nadat President Snow zijn tehuis te La Harpe, nabij Nauvoo, bereikte, werd hij op zending geroepen naar Engeland. Hij ging op reis ongeveer den 20sten Mei 1840, leende geld om de reis te betalen en leed de ellende van een tusschendeekspassage gedurende eene reis van zes weken op den oceaan. Zijn werk in Engeland was zeer voorspoedig. Verantwoordelijke positiën werden hem gegeven en gedurende de laatste twee jaren presideerde hij over de Londensche Conferentie. Gedurende dezen tijd bood hij Koningin Victoria en Prins Albert ieder een Boek van Mormon aan. Op zijne terugreis werd hem de leiding gegeven van ongeveer twee honderd en vijftig heiligen; zij kwamen den 12en April 1843 te Nauvoo aan.

Den volgenden winter gaf President Snow wederom school-onderwijs en was in den hoogsten graad voorspoedig, waar vroegere leeraars waren weggejaagd door de ruwe makkers, die dezen bijwoonden. Toen het schooljaar gesloten was, werd hij geroepen om in Ohio stemmen te winnen voor Joseph Smith, wiens naam als candidaat voor het presidentschap der Vereenigde Staten vermeld was. Zijn werk werd eensklaps gestaakt door het vermoorden van den Profet.

Den 12en Februari 1846 verliet President Snow Nauvoo en stak over naar de andere zijde van de Mississippi-rivier. Het werd voorzien, dat de stad spoedig in de handen van het gepeupel zoude vallen, en ofschoon de winter streng was, begonnen de Heiligen hunne huizen te verlaten en westwaarts te trekken in de wildernis. Zij vestigden zich tijdelijk in Iowa, en de plaats

werd Pisgah genaamd. President Snow werd in de lente van 1847 aangesteld om daar over de Heiligen te presideeren, en in de lente van 1848 ging hij op reis naar de vallei als hoofdman over honderd.

Voor ongeveer een jaar leefde hij onder de Heiligen in de vallei. Hij was natuurlijk gedurende dezen tijd altijd bezig. Zijn huisgezin was groot en het moest voorzien worden van deksel en voedsel. Hij werd tevens tot Apostel verordineerd op den 12en Februari 1849, en in deze positie werd hij tot verschillende publieke werkzaamheden geroepen. Hij nam een ijverig deel aan de eerste volksfeestviering in Utah, op den 24en Juli 1849, en die viering was een hoogst vaderlands-lievende en belangwekkende onderneming. Hij reisde ook onder het volk en gaarde bijdragen in, om behoeftige Heiligen te helpen voor de reis over de prairien.

Den 19en October ging hij wederom op eene zending, in gezelschap van John Taylor, Franklin D. Richards en andere broeders. Hij was aangewezen om het Evangelie naar Italië en aangrenzende landen te brengen. In de weinig bevolkte woestijn, die als eene rustplaats door de Heiligen gekozen was, in een blokhuis met een aardn dak, verliet hij zijne vrouw en kinderen die geen hulpbronnen hadden buiten hunne eigene krachten, om in hunne behoeften te voorzien. Hij begon, zonder eenige kennis van de taal van het land, om eenen niet populairn godsdienst te brengen tot het middelpunt van beschaving en van Katholieken invloed. Hij wist niet, hoeveel jaren hij afwezig zoude zijn, hoeveel vervolging hij te verdragen zoude hebben, zelfs niet of zijn leven gespaard zoude blijven.

Hij reisde over de prairiën, zeilde naar Liverpool, trok door Engeland en Frankrijk en kwam eindelijk in Italië. Zijne aandacht werd spoedig gevestigd op de Waldenzen, een Protestantsch volk, dat aan den voet der Alpen woont, en bijna al zijn zendingswerk in Italië werd onder hen gedaan. De Italianen hebben niet veel lust om het Evangelie te ontvangen, maar een aanzienlijk getal werden overtuigd en gedoopt door den arbeid van President Snow en de Ouderlingen die hem begeleidden. Op deze zending werd *The Voice of Joseph* (De Stem van Joseph) geschreven en uitgegeven in de Fransche taal en het Boek van Mormon in het Italiaansch vertaald en uitgegeven door President Snow. Onder zijne leiding werd het Evangelie naar Zwitserland gebracht. Na door vele landen gereisd te hebben, keerde hij naar huis terug, na eene afwezigheid van bijna drie jaren.

De volgende roeping die hem gegeven werd, was om vijftig familiën zestig mijlen ten Noorden van Salt Lake City te leiden en hen daar te vestigen. Hij ging blijmoedig aan het werk, maakte het plan voor eene stad en noemde haar Brigham, naar President Young en was spoedig aan het hoofd van eene bloeiende volksplanting. Hij verplaatste zijne familie daarheen, en met zijn geheele ziel ging hij aan het werk om welvaart en voorspoed tot het volk te brengen. Hij zette hun een wijs voorbeeld in werk en vermaak; hij richtte fabrieken op en tooneelgezelschappen en ter

zelfder tijd was hij de geestelijke leider voor de Heiligen en was als zulks aangesteld.

Onder President Snow's opzicht groeide het best coöperatief stelsel op, dat ooit ondernomen werd. Het volk werd nijverheid geleerd op uitgebreide schaal en bijna alle dingen die door hen gebruikt werden, konden verkregen worden in een der afdelingen der algemeene inrichting. Het volk was vereenigd in het recht van eigendom en winsten en de voordeelen van eenheid werden hier getoond. De wollenstoffenfabriek verschafte niet alleen werk aan de arbeiders, maar aan de herders en scheerders der schapen, die het eigendom der maatschappij waren en aan de planters en plukkers van katoen op de plantage van de maatschappij in zuidelijk Utah. De looierij verschafte de materialen voor het maken van laarzen en schoenen, harnassen en zadels. De melkinrichting moedigde de veeteelt aan. De belangen van den een werden de belangen van allen gemaakt en welvaart volgde.

Toen President Young de handelingen van Walter M. Gibson hoorde, die als een zendeling naar de Hawaïsche Eilanden gezonden was, zond hij onmiddellijk eene commissie om den toestand daar te onderzoeken. President Snow was een van het getal. Te zamen met Apostel Ezra T. Benson en Ouderlingen Joseph F. en Alma Smith en W. W. Cluff verliet hij Salt Lake City in het begin van Maart 1864 en reisde per postwagen naar San Francisco en per stoomboot verder naar Honolulu. Bij de aankomst te Luhaina, een haven van het eiland Maui, werd in eene zware branding de boot omgekeerd en President Snow onderging bijna den dood. Voor een tijd kon zijn lichaam niet gevonden worden en het was alleen door den moed en het volhardend zoeken van Ouderling W. W. Cluff dat het ontdekt werd. Toen zij het eindelijk vonden en het naar land brachten, waren alle teekens van leven weg. Door krachtige behandeling en door geloof, herleefde hij wederom. De zending der Sandwich eilanden werd in orde gezet, Gibson werd van de Kerk afgesneden en de broederen keerden terug naar huis.

In het najaar van 1872 vormde President George A. Smith een gezelschap, om naar Palestina te reizen. President Snow en zijne zuster Eliza R. Snow Smith werden als leden van het gezelschap gekozen. Zij bezochten de voornaamste steden van Engeland, Holland, België, Frankrijk, Italië, Egypte, Palestina, Syrië, Griekenland, Oostenrijk en Duitschland. Zij troffen vele aanzienlijke en invloedrijke personen aan en volbrachten het werk, waarvoor zij in den vreemde gegaan waren.

Toen het Eerste Presidentschap georganiseerd werd na den dood van President Taylor, werd Lorenzo Snow de Presideerende Apostel van den Raad. Hij heeft dit ambt op eene zeer bevredigende wijze vervuld. Zijn gedrag was eenvoudig, doch met waardigheid, en hij heeft de beste gevoelens bewaard onder degenen, over wie hij gepresideerd heeft. Hij heeft bedaard, maar goed gewerkt.

Nadat de Tempel te Salt Lake ingewijd was, in de lente van 1893, werd President Snow daar aangesteld om de leiding van

het werk te nemen. Gedurende deze vijf jaren heeft hij de liefde en het volle vertrouwen gewonnen van elken persoon, die met Tempelwerk verbonden was. Onder zijne leiding is eene groote hoeveelheid werk verricht voor beiden, de levenden en de dooden.

President Snow heeft een nuttig leven geleid en is nooit een werk ontweken, dat op hem geplaatst werd. Zijne natuur is zacht en ook sterk, en hij verdient en heeft de liefde en de achting van al de Heiligen. Hij is het Priesterschap en de positie, die hij houdt, waardig. Hij is een man van God.

Zonneschijn-menschen.

Zij zijn de Bevorderaars van het Optimisme en van Godswege aangesteld om anderen het leven zoet te maken.

„Waarom haast ge u om den trein van 8.30 uur te nemen, wanneer gij weet dat er een anderen om 8.45 uur vertrekt, die ons ruimschoots op tijd in de stad zou brengen?” vroeg een jonge dame aan een andere, terwijl de twee zich naar een spoorwegstation in de buitenwijk haastten.

„Omdat” antwoordde de andere, met een klein verschoonend lachje, „ik er altijd van houd om met den trein te reizen, dien de man van den zonneschijn neemt.”

„Wie is dan die man van den zonneschijn?” vroeg hare vriendin. „De conducteur?”

„O, neen!” was het lachende antwoord. „Hij is zoo stuursch als een beer. Maar er is een beste kleine oude heer, die iederen morgen naar de stad gaat met den trein van 8.30 uur. Ik weet zijnen naam niet, en toch schijnt het alsof ik hem beter ken dan iemand anders in de stad. De opgeruimdheid straalt van hem uit zoo ver als men hem zien kan. Er is altijd een glimlach op zijn gelaat en ik heb hem nooit zijn mond hooren openen dan om een vriendelijk, hoffelijk of goedhartig iets te zeggen. Iedereen groet hem, zelfs vreemdelingen, en hij buigt voor een ieder, doch nooit met den minsten schijn van verwaandheid of vrouwelijkheid. Het verwarmt iemands hart, wanneer men zijn glinsterend aangezicht en zijn knipoogjes ziet en het mooie kleine bloempje, dat hij altijd in het knoopsgat van zijn jas draagt. Indien het weer mooi is, schijnen zijn vroolijke complimenten het nog mooier te maken; en indien het regent, is de plezierige manier waarop hij er over spreekt, zoo goed als een regenboog. Een ieder die geregeld met den trein van 8.30 uur mee gaat, kent het zonneschijn-heertje. Het is zijn trein. Daar is niets anders om hem te onderscheiden van den trein van 8.45, of van eenig anderen. Indien je een weinig haast maakte, zal ik u dezen morgen den man van den zonneschijn toonen. Het is mistig en koud, doch indien een blik naar hem, u niet opvroolijkt, zoodat gij lust hebt om te fluiten, dan kan ik de menschelijke natuur niet beoordeelen.”

Het was een vriendelijk en echt bewijs welke deze jonge dame gaf van menschelijke sympathie voor de overvloedige goedigheid

van den „man van den zonneshijn”. Zulke mannen — en vrouwen ook — in elke gemeente, en God schijnt hen daar gesteld te hebben opdat de overigen van het volk niet te zuur, te kleinmoedig, te veel aan zichzelf denkend en vijandig zouden worden. Deze zonneshijn-menschen zijn de goddelijk aangestelde bevoorwaars van het optimisme. De meeste menschen hebben eene neiging om somber te worden, naarmate zij ouder worden in het bijzonder wanneer zij onder vreemdelingen zijn. Eén blik op de aangezichten van menschen in een tramwagen zal dit bewijzen. (*Standard.*)

Bidden.

Het is zeer noodig, dat men goed versta, wat bidden is. Dikwijls tot onzen Hemelschen Vader gaan, ons hart voor Hem openen, Hem met de eenvoudigheid van een kind onze innigste gedachten mededeelen, Zijnen zegen en Zijnen steun in al onze ondernemingen afsmeaken: dat is bidden. Gelukkig is hij die, in welken toestand hij ook geplaatst is, verstaat dat daar de bron des levens is voor een waarachtig kind des Heeren! Daar het gebed ten doel heeft, onze tijdelijke zoowel als onze geestelijke belangen onder de bescherming en leiding des hemels te stellen, zal het ten gevolg hebben, dat wij, door dikwijls licht en wijsheid van God te vragen, tegelijk de aardsche zegeningen en de toekomstige heerlijkheid zullen ontvangen.

Men kan het Koninkrijk der hemelen slechts bēerven door eenen weg bewandeld te hebben, die met moeilijkheden en beproevingen bezaaid was. Het groote geheim van de zaligheid is *te volharden tot het einde*. Maar waar kunnen wij de noodige kracht en moed scheppen om zooveel strijd te doorstaan, anders dan door voortdurend nabij God te leven en iederen dag de aanwijzingen van Zijne wijsheid te vragen en te ontvangen?

De mensch bezit uit zichzelf geene kracht tot zaligheid; hij kan zijn toekomstig leven slechts verzekeren door eenen anderen geest te ontvangen, den Geest van God zelve. Het middel om dezen Geest immer met ons te hebben, is Hem te vragen in het gebed, en door zulk een leven te leiden, dat ons in nauwe betrekking met den Vader der lichten en der barmhartigheid zal doen blijven.

God eischt van ons naarmate de kracht en het verstand is, welke Hij ons gegeven heeft. Of wij sterk zijn of zwak, groot of klein, weinig ontwikkeld of geleerd, Zijn wil legt op ons plichten, die niemand zonder de hulp van Zijne genade vervullen kan. Laat ons dan allen goed doordrongen zijn van de noodzakelijkheid en de groote waarde van het gebed, als de bron van licht om dwaling te vermijden, van kracht om de beproevingen van dit leven te dragen, van wijsheid en volharding om tot de eeuwige vreugde te kunnen doorblikken en dezelve waardig te zijn.

Aan de Presidenten van Conferentiën, van gemeenten, en aan al de ambtenaren van de Kerk worden deze raadgevingen gericht.

Neemt dikwijls tot het gebed uwe toevlucht, en gij zult gezegend zijn; uw werk zal met succes bekroond worden, en gij zult uwe broederen niet in vijandschap tegen u zien opstaan, maar gij zult vinden dat, wanneer gij den Geest des Heeren gezocht hebt, gij één hart en ééne ziel zult geworden zijn, en de booze zal op u geene macht hebben.

De nuttigheid van het gebed is gemakkelijk te verstaan. Het groote plan der zaligheid is aan een ieder eenen geest en eene macht te geven, die hij uit zichzelf niet bezit, en die hem in staat zullen stellen om te strijden en te overwinnen. Die geest is niets anders dan de Geest van God, en het is door bestendige getrouwheid en door hem vlijtig te zoeken, dat men hem kan bezitten en in de rust ingaan, die voor het volk van God bereid is.

De Heiligen moeten in dit opzicht voor alle menschen een voorbeeld van werkzaamheid zijn. Zonder met hunne vroomheid te pralen, zouden zij bestendig de macht en de zegeningen Gods in het gebed moeten zoeken. Indien dat onze levenswijze is, dan zal het geluk niet tegen ons zijn; terwijl wij in onzen pelgrims-tocht aangemoedigd zijn en door het helder en schitterend licht van de beginselen van waarheid geleid worden, zullen wij oprecht op den weg tot de onsterfelijkheid en het eeuwige leven wandelen.

LE RÉFLECTEUR.

De Godsdienst der Hemelen omvat tijd en eeuwigheid.

Een van de grootste fouten van de godsdiensten der menschen is, dat zij den maatschappelijken toestand niet omvatten en dat zij zich om de maatschappelijke vereischten van het menschdom niet bekommeren; vandaar komt het, dat vele predikanten er zich op beroemen dat hunne godsdiensten niet van deze wereld zijn, daarmede bedoelende — door eene verkeerde uitlegging van een woord van onzen Verlosser — dat hunne stelsels of de beginselen, welke zij leeren, niet ten doel hebben den tijdelijken en lichamelijken toestand der menschen in deze wereld te verbeteren, maar geheel toereikend zijn om hun geestelijk geluk in de toekomstige wereld te verzekeren.

De grootste verdiensten van den godsdienst der hemelen liggen integendeel daarin, dat hij voor de behoeften van den mensch zorgt, in welken toestand hij zich ook bevindt, op zedelijk, maatschappelijk, gezondheids-tijdelijk en geestelijk gebied; dat hij zijne weldaden op den mensch uitstort, naar zijne behoeften en naar hij in staat is te ontvangen, in deze wereld zoowel als in de toekomstige. De tijd omvat de eenwigheid niet; maar de eeuwigheid omvat den tijd. De mensch in zijnen tegenwoordigen toestand is een sterfelijk wezen en al de godsdiensten die hij kan uitvinden, al de autoriteit welke hij van zijnen evenmensch kan ontvangen, nemen voor hem een einde, wanneer hij zijn stoffelijk omhulsel neergelegd heeft; bijgevolg rusten de weldaden van zijnen

godsdienst en van zijne autoriteit niet in de eeuwigheid en indien hij ze hier niet geniet, zal hij ze dus in het geheel niet genieten; deze weldaden bestaan slechts in woord en in verbeelding. God is een geestelijk en eeuwig wezen; en al Zijne wetten en al Zijne verordeningen zijn geestelijk en eeuwig, en Zijne weldaden zijn geestelijk en eeuwig — alles wat Hij doet, heeft betrekking op de eeuwigheid; en zooals de eeuwigheid alle oogenblikken van den tijd omvat en er in voorziet, zoo ook omvatten de wetten, verordeningen en eeuwige zegeningen van Jehova en voorzien in al de behoeften en toestanden van het menschelijk geslacht, zoowel tijdelijk, zedelijk, maatschappelijk en lichamelijk als geestelijk.

S. W. R.

De Gevolgen van jeugdige gewoonten.

Het is belangwekkend, zoowel als leerrijk, voor iemand van rijperen leeftijd om terug te denken aan de bekenden van zijne jeugdige jaren en hunne geschiedenis en stand na te gaan, en te zien wat zij in latere jaren geworden zijn. Mr. Chauncey M. Depew maakt het resultaat bekend van zulk eene studie door hem gemaakt, die eenige feiten aantoonen, welke waard zijn, ernstig beschouwd te worden. Hij zegt:

„Vijf en twintig jaren geleden kende ik ieder man, vrouw en kind in Peekskill, N. Y. En ik heb het eene studie gemaakt, om zekere jonge mannen op te merken die, in iederen graad van het leven hunne loopbaan tegelijk met mij begonnen, om te zien wat er van hen zou worden. Verleden herfst was ik wederom in die streken en ik begon hen te tellen en het was een leerrijke vertooning. Eenigen hunner waren bedienden, kooplieden, fabrikanten, advocaten en geneesheeren geworden. Het is opmerkelijk, dat ieder hunner die sterken drank dronk, gestorven was; niet één van mijnen ouderdom was nog in het leven. Met uitzondering van eenigen weinigen die door ziekte geslagen waren, had ieder die arm was en zijne familie ongelukkig gemaakt had, dit door het gebruik van brandewijn gedaan en door geen andere oorzaak. Van degenen die de gewoonte hadden, naar de Kerk te gaan en die bestendig, matig en vlijtig waren, bezit ieder, zonder één enkele uitzondering, het huis waarin hij woont en heeft daarbij nog wat weggelegd, waarvan de interest, met het huis, hem nog menig jaar het leven zou onderhouden.”

Indien het resultaat van dergelijke studies door andere menschen zoude gegeven worden, zou men vinden dat het in groote mate overeenkomt met de ondervindingen van Mr. Depew. Laat iedereen voor eenige oogenblikken nadenken over den levensloop van de bekenden zijner jeugd, en hij zal ontdekken, dat de gewoonten van hunne jeugdige jaren hunnen invloed uitgewerkt hebben op hunnen lateren levensloop. Jonge menschen, denkt aan deze feiten en tracht een begin van eene goede loopbaan te maken daarop te blijven.

Juw. Instr.

De Ster.

Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

ALF. L. FARRELL, 120 Izaäk Hubertstraat, Rotterdam.

REDEVOERING,

door President WILFORD WOODRUFF, gehouden te Salt Lake City, Utah, den 10den April 1898.

Aan het einde van deze Conferentie heb ik eene begeerte om mijne getuigenis over eenige beginselen voor u te geven. Ik heb zeer veel vreugde genoten gedurende deze Conferentie door te luisteren naar de getuigenis van de Apostelen en Ouderlingen die gesproken hebben. Het heeft een weinig van mijne geschiedenis tot mijne herinnering gebracht.

In April 1838, terwijl ik in de stad Kirtland was en over de straat liep, ontmoette ik twee mannen, die het Apostelschap bezaten. Zij zeiden tot mij, „Broeder Woodruff, wij hebben iets, waarin wij wenschen, dat gij met ons medewerkt.” Ik zeide: „Wat is het?” „Wij wenschen eenen anderen Profeet om ons te leiden.” „Wien wenscht gij?” „Wij wenschen Oliver Cowdery. Joseph Smith is afvallig geworden.” Nadat ik naar hen geluisterd had, zeide ik tot hen: „Indien gij u niet bekeert van uwe zonden, zult gij verdoemd worden en naar de hel gaan, en gij zult door de volheid van eene eeuwigdurende verdoemenis gaan, en al uwe hoop in dit leven zal van u verdwijnen gelijk de vorst voor de opgaande zon. Gij zijt valsch. Joseph Smith is niet afvallig geworden. Hij bezit de sleutelen van het Koninkrijk van God op aarde, en zal deze houden tot de komst van den Zoon des menschen, hetzij in deze of in de toekomstige wereld.” Ik ben verblijd te kunnen zeggen, dat deze mannen zich spoedig bekeerden, zich tot de Kerk wendden en er in stierven.

Ik gevoel heden dankbaar, dat Joseph F. Smith met ons is als een zoon van Hyrum Smith. Hij geeft een oprchte en ware getuigenis van zijnen vader. Ik wenschte dat Joseph Smith eenen zoon in het vleesch had, die doen wilde zooals Joseph F. Smith hier doet — namelijk getuigenis geven aangaande de waarheid van zijnen vader. De Profeet Joseph Smith heeft geen zoon, die in het midden van de Kerk van God staat en getuigenis geeft van zijnen vader. Hij heeft er nooit een gehad; het is mogelijk, dat hij er nooit een zal hebben.

Ik wil u hier eene getuigenis geven, die u toonen zal, waar ik sta met betrekking tot deze zaak. Joseph Smith heeft nooit zijnen zoon Joseph verordincerd, heeft hem nooit gezegend, heeft hem nooit ter zijde gesteld om deze Kerk en Koninkrijk te leiden

op deze aarde. Wanneer hij of eenig ander man zulks zegt, verklaren zij datgene, wat valsch is voor den hoogen hemel.

De laatste toespraak die Joseph Smith maakte vóór den Raad der Apostelen was in een gebouw te Nauvoo, en het was een toespraak zooals ik er nooit van te voren of sedert dien van een sterfelijk mensch gehoord heb. Hij was bekleed met den Geest en macht van God. Zijn aangezicht was helder gelijk amber. De kamer was gevuld als met verteerend vuur. Hij stond drie uren op zijne voeten. Hij zeide: „Gij Apostelen van het Lam van God zijt gekozen om de doeleinden des Heeren op de aarde te bevorderen. Ik heb, als de Profet, ziener en openbaarder, aan het hoofd van deze bedeeling staande, ontvangen elken sleutel, elke verordening, elk beginsel en elk Priesterschap dat tot deze laatste bedeeling en de volheid der tijden behoort. En ik heb al deze dingen op uwe hoofden verzegeld. Nu, gij Apostelen, indien gij niet opstaat en dit Koninkrijk draagt, zooals ik het u gegeven heb, zult gij verdoemd worden.”

Ik ben de eenigste getuige, die op aarde overgebleven is, om hiervan getuigenis te geven en ik ben dankbaar den dag gezien te hebben, waarin ik leef. Ik ben dankbaar om te zien, dat de zonen van deze Profeten en Apostelen het Heilige Priesterschap dragen in onzen tijd en geslacht. Ik geloof niet dat de dag ooit komen zal — het is te laat in den dag, volgens mijne meening — wanneer een Ouderling in deze Kerk geroepen zal worden om vóór twee van de Apostelen te staan en hun de verklaring te geven, die ik aan de twee Apostelen gegeven heb, waarover ik gesproken heb. Ik geloof niet dat eenig Apostel zich in dien toestand zal plaatsen. Ik heb geloof, dat deze mannen die het Apostelschap dragen, het zullen behouden en volgens hunnen godsdienst zullen leven. Zij zijn geroepen en van God verordineerd voor dit werk. Ik denk niet, dat een hunner afvallig zal worden. Ik geloof dat zij met u zullen zijn en met deze Kerk, terwijl zij in het vleesch zijn, waar en getrouw tot God.

Broeder Cannon heeft tot u gesproken over iets, dat betrekking heeft op de natie waarin wij leven, en over hetgeen van hetzelfde gezegd is geworden. Ik wil mijne getuigenis geven tot deze menigte, al zou ik het nooit weer doen in mijn leven, dat deze mannen, die het fundament van dit Amerikaansche gouvernement gelegd hebben en de „Verklaring van Onafhankelijkheid” geteekend hebben, de beste geesten waren, die de God des hemels kon vinden op de oppervlakte der aarde. Zij waren voortreffelijke geesten, geen goddelooze mannen. Generaal Washington en al de mannen die voor dat doel arbeidden, waren van den Heere geïnspireerd.

Iets anders zal ik hier zeggen, omdat ik het recht heb, het te zeggen. Een ieder van deze mannen, die de „Verklaring van Onafhankelijkheid” geteekend hebben, met Generaal Washington, hebben mij, die een Apostel van den Heere Jezus Christus ben, in den Tempel te St. George bezocht, twee achtereenvolgende

nachten en zij verlangden van mijne handen, dat ik te werk zou gaan en de verordeningen van het Huis Gods voor hen zou bedienen. Er zijn hier mannen, geloof ik, die dit weten, Broeders J. D. T. Mc. Allister, David H. Cannon en James G. Bleak. Broeder Mc. Allister doopte mij voor al die mannen en toen heb ik dezen broederen gezegd, dat het hun plicht was om in den Tempel te gaan en te arbeiden, totdat zij de zegeningen hadden voor hen allen. Zij deden het. Zouden deze geesten mij, als een Ouderling in Israël, bezocht hebben, om dat werk te verrichten, indien zij geen edele geesten vóór God geweest waren? Zij zouden het niet gedaan hebben. Ik geef deze getuigenis, omdat zij waar is. De Geest van God gaf getuigenis aan mijzelf en de broederen, terwijl wij op die manier werkzaam waren.

Wat gezegd is met betrekking tot deze natie en tot onze positie, zal gebeuren. Al de machten der aarde en des hemels zullen de hand van den Almachtigen God niet weerhouden die groote profetiën in vervulling te doen treden, die gebeuren moeten om den weg te bereiden voor de komst van den Zoon des Menschen. Gij die hier vergaderd zijt, zijt mijne getuigen hiervan. Ik gevoel alsof de dag gekomen is, wanneer elke Ouderling en elke Heilige der laatste Dagen zou moeten stilstaan en overwegen den toestand, waarin hij zich bevindt, en de verbonden welke hij gemaakt heeft. Is er iets op de oppervlakte der aarde, dat u zal beloonen voor het afwijken van Gods profeten en van het Evangelie van Christus? Is er iets dat u zal beloonen voor het verliezen van de beginselen van zaligheid, voor het verliezen van een aandeel in de eerste opstanding met het voorrecht om in den morgen van de opstanding bekleed te zijn met heerlijkheid, onsterfelijkheid en het eeuwige leven aan het hoofd van uws vaders huis? Neen, er is niets. Ik gevoel mij zeer dikwijls bedroefd, wanneer ik mannen zie, die het Priesterschap hebben, welke bijna vergeten, dat zij deel hebben in het werk van God.

Ik gevoel God te danken, dat ik zoolang geleefd heb en zooveel gezien heb in vervulling van de woorden van den profeet van God. Zijne dagen waren weinige. Het leven van groote mannen is vreemd geweest. Het denkbeeld, dat Jezus Christus, de Zoon van God, slechts drie en een half jaar in de bediening gearbeid heeft en toen ter dood gebracht werd! Zijne Apostelen werden ook ter dood gebracht, behalve Johannes de Openbaarder en zij zouden hem gedood hebben, indien zij zulks hadden kunnen doen. Hij leefde, omdat God het wenschte. Wij leven in de laatste be-deeling en in het midden van het groote werk, waarvan al de Patriarchen en Profeten, sedert God de wereld gemaakt heeft, gesproken hebben. Kommer en wederwaardigheden wachten de wereld. De verwoestende engelen hebben hunne scherpe sikkelen in hunne handen en zij gaan de aarde inoogsten. Alles dat door de profeten gesproken is onder de inspiratie van den Heiligen Geest, zal gebeuren in het geslacht waarin wij leven. Vergeet het niet. Ik dank God, dat wij zoo wel zijn als wij zijn; dat wij zoo velen

hebben als wij hebben, die te zamen vereenigd zijn in het Priesterschap. Laat ons trachten onzen godsdienst na te leven, onzen plicht te vervullen en onze roeping waar te nemen, terwijl wij hier zijn. De oogen van den geheelen hemel zijn over ons. De oogen der wereld zijn over ons. De oogen der engelen zijn over ons. De Heere heeft op ons gezien en op het huis van Israël, om zaligmakers van de natiën te zijn. Wij zijn hier om deze beginselen te vervullen.

Ik bid God mijnen Hemelschen Vader, dat wij, als Ouderlingen van Israël en als Heiligen der laatste Dagen, deze beginselen op prijs mogen stellen en dat wij onzen plicht mogen doen al den tijd, dien wij hier te besteden hebben in het vleesch. Deze Apostelen en al de afdeelingen van het Priesterschap hebben een groot werk te doen. Elke vader en moeder heeft eene groote verantwoordelijkheid die op hen rust, om hunne dooden te verlossen. Verzuimt het niet. Gij zult er droefenis van hebben, indien gij het doet. Elke man zal dit hebben, die de verlossing van zijne dooden verzuimt, waarvoor hij macht heeft, hier te werken. Wanneer gij aan de andere zijde van het graf komt, indien gij deze Tempelen zijt binnengetreten en uwe voorzaten verlost hebt door de verordeningen van het Huis van God, zult gij de sleutelen houden van hunne verlossing van eeuwigheid tot eeuwigheid. Verzuimt dit niet! God zegene u. Amen.

De Tentoonstelling te Omaha.

Gedurende den zomer en het najaar van 1898 wordt eene groote tentoonstelling gehouden in de stad Omaha, Nebraska (Vereenigde Staten.) Onder de uitstallingen, welke de meeste aandacht trokken, waren die van de voortbrengselen van den Staat Utah. De afdeelingen die in de verschillende gebouwen van de tentoonstelling door Utah opgericht zijn tot vertooning harer produkten, zijn zeer sierlijk en kunstig bewerkt, zoodat verscheidene andere Staten de architecture derzelve voor hunne afdeelingen nagemaakt hebben. In het paleis voor landbouw worden de producten door Utah tentoongespreid, beschouwd als de aantrekkelijkste verzameling en in dit departement overtreft zij al de andere Staten. Vanwege de aardrijkskundige ligging en de toestanden van haar klimaat, is Utah in staat om eene grootere verscheidenheid van voortbrengselen van den land- en tuinbouw op te leveren dan eenig andere Staat in het Westen, met uitzondering van Californië. In de tentoonstelling te Omaha had Utah voortreffelijke uitstallingen van tarwe, haver, gerst, koren, klaver, klaverzaad, grassen en graszaad, gedroogde vruchten, wijn, wol, bijenwas, honig, boter, katoen, amandelen, rozijnen, granaatappelen, vijgen, stropen, gedroogde groenten, versch fruit, enz. Behalve de producten van den landbouw, trekt de vertooning van de in Utah gemaakte zijde grootē aandacht. De verzameling van delfstoffen uit den bodem van Utah verkregen,

is volledig en geheel zonder weërga; in deze afdeeling overtreft zij al de andere Staten op eene schitterende wijze; de verscheidenheid van voortbrengselen is ontegenzeggelijk de rijkste, en vertegenwoordigen 200 van Utah's mijnen. Er zijn ertsen met goud, zilver, lood, koper, zink, bismuth, aluminium, antimonium, ijzer, uranium, alsook steenkolen, zout, zwavel, soda, guano, edelgesteenten, bouwsteen en andere nuttige steenen, enz.; ook eene keus van zeldzame delfstoffen, die in weinige andere Staten te vinden zijn. Aan het eene eind van de Utah-afdeeling van mineraliën is een bord aangebracht, met het opschrift: „Utah heeft in dertig jaren aan goud, zilver, lood en koper opgebracht in waarde 199 miljoen dollars. (of 497.500.000 gulden.)”

De Eisteddfod.

De *Eisteddfod* is de Wallische (Oud-Engelsche) naam, die gegeven werd aan muziekfeesten, waar in het zingen en in het bespelen van muziekinstrumenten gewedijverd werd, en prijzen aan de voortreffelijkste uitvoerders uitgedeeld werden. Dergelijke feesten in Engeland en in Amerika dragen dien naam nog. Zij zijn een groot middel om, in de streken waar zij plaats hebben, de beoefening der schoone en goddelijke kunst der muziek te bevorderen. Het beoefenen der schoone kunsten veredelt en ontwikkelt den mensch, en wordt daarom onder de Heiligen der laatste Dagen aangemoedigd; en wanneer dit gevoegd wordt bij de deugden, beginselen en waarheden, welke door het Evangelie van Christus in den mensch gewerkt worden, dient het om hem des te edeler en des te goddelijker te maken. Daarom is het, dat de Kerk reeds meer dan eens den grooten Tabernakel te Salt Lake City heeft laten gebruiken, om deze muziekfeesten te houden.

De „Eisteddfod” in het begin der vorige maand te Salt Lake gehouden, duurde drie dagen en werd in ieder opzicht met zeer bevredigenden uitslag bekroond. Voor de gelegenheid was een der hoogst in de muziek bevoegde mannen ontboden, om als rechter in den wedstrijd op te treden en de prijzen toe te wijzen. Dr. Joseph Parry, van Cardiff, Engeland, wordt inderdaad erkend als de bekwaamste man in de geheele wereld, om in die hoedanigheid te handelen. Zijn onpartijdig oordeel besliste in deze laatste te Salt Lake gehouden Eisteddfod, aan wie de prijzen toegekend moesten worden.

Zooals kon verwacht worden, waren de mededingers grotendeels uit het westen van Amerika, en met voldoening kunnen wij melden, dat de Heiligen der laatste Dagen bij deze gelegenheid hunne verheven standplaats, ook in de muziek, met waardigheid hebben ingenomen door het optreden van de muzikale vereenigingen, die geheel of gedeeltelijk uit leden der Kerk samengesteld zijn. Het eerste nummer was het spelen van een paar gekozen stukken, door muziekkorpsen. Hiervoor trad het voortreffelijk

„K. of P.” korps van Salt Lake City op. Het feit dat het geen mededinger had, werd door Dr. Parry betreurd; doch het werk van deze organisatie werd door hem zeer geprezen; hij zeide: „Ik twijfel er grootelijks aan, indien er mededingers geweest waren, of ik eene uitvoering zoude gehoord hebben, welke deze evenaart. Ik heb muziekkorpsen gehoord in Duitschland en in andere deelen van Europa, doch geen dat dit overtreft, hetwelk eene eer is voor den begaafden leider en voor de stad Salt Lake.” Het zingen van de mannenkoren werd door Dr. Parry ook zeer geprezen; het mannenkoor van Salt Lake City won den prijs, en Dr. Parry verklaarde, dat zijne uitvoering van den hoogsten graad was en dubbel den prijs waard. Voor het zingen door gemengde koren, van 50 stemmen ieder, waren vijf mededingers; de eerste prijs werd aan het koor van Tooele, Utah, toegekend en de tweede prijs aan het koor van de stad Lehi, Utah. Het damenkoor van Salt Lake had geen mededingster, doch de prijs werd gegeven vanwege de uitmuntende wijze, waarop dit welgeoeffend koor het prijslied opvoerde. De tweede prijs voor het componeeren van muziek werd toegewezen aan L. D. Edwards, van Preston, Idaho. Voor het zingen door groote, gemengde koren (van 100 tot 125 stemmen) hadden zich vier organisatiën aangeboden. Het koor van de hoofdstad Salt Lake City won den eersten prijs, en het koor van de stad Ogden behaalde den tweeden prijs. Behalve deze reeds aangehaalde voornaamste nummers van het programma, werd er gewedijverd in het zingen van zekere gekozen solos, duetten, enz., en de daarvoor vastgestelde prijzen naar verdiensten uitgedeeld. Om dit muziekfeest tevens zoo aantrekkelijk en luisterrijk mogelijk te maken, was de medewerking van verscheidene beroemde zangers en zangeressen verkregen.

In het Zendingsveld gestorven.

Wederom is een onzer mede-arbeiders in den wijngaard des Heeren overleden, terwijl hij zich op zending bevond. Ouderling David M. Muir, van Beaver, Utah, heeft den 19en October j.l. te Lochgelly, Schotland, zijn leven nedergelegd. Hij was eerst den 17en September 1898 van Zion aangekomen, er werd aangewezen om in Schotland te werken. Nauwelijks was hij eenige dagen aan het werk, toen hij door ziekte werd aangetast, welke tien dagen later zijnen zoo onverwachten dood tengevolge had. Broeder Muir's zending in Schotland is kort geweest; maar hij had voorheen reeds eene zending van drie jaren in Nieuw-Zeeland vervuld, waarvan hij in 1890 naar Utah terugkeerde. Te huis was hij een ijverige werker in de Zondagsschool en in de Vereeniging tot Onderlinge Ontwikkeling. Van laatstgenoemde Vereeniging te Beaver is hij ook gedurende eenigen tijd President geweest, en hij was ook een van de zeven presidenten van het 12de quorum zeventigers van den Beaver Ring. Wij zien dus, dat hij een werkzaam lid

van de Kerk was en de plaats van zijne plichten tot het einde toe bewaarde. Ouderling Muir stierf onder vrienden, die hem gedurende zijne ziekte getrouw geholpen en bijgestaan hebben. De begrafenis had plaats op Zaterdag 22 October. Om 12.30 uur vergaderden zich in de woning, waar Broeder Muir gestorven was, een aantal Zendelingen, broeders en zusters en vrienden, om den lijkdienst bij te wonen. President Rulon S. Wells en Raadgever Jos. W. Mc Murrin, die voor deze gelegenheid daarheen gereisd waren, waren ook tegenwoordig. Zij waren de sprekers in deze vergadering, en gaven leeringen en opbouwning die bij deze droevige gebeurtenis nuttig en noodig waren. Het stoffelijk overblijfsel van Ouderling Muir werd in het Bowhill Kerkhof, eene stille vreedzame plaats twee mijlen van de stad verwijderd, ter aarde besteld, waarna Pres. Mc. Murrin het gebed over het graf uitsprak.

Ouderling Muir was in Utah geboren, en was 36 jaar oud, doch ongehuwd. Hij laat eenen ouden vader, vier broeders, eene zuster, eene verloofde en vele vrienden na, om zijn verlies te betreuren.

Ouderling Albert Spencer.

Aangaande Ouderling Albert Spencer, welke den 4den October j.l. te Taylorsville, Utah, overleden is, meldt de *Deseret Weekly*, dat hij gedurende eenigen tijd ziek geweest is en dat typhuskoorts eindelijk zijnen dood veroorzaakt heeft.

De verstorvene, zegt genoemd blad, was een veelbelovende en bekwame jonge man. Zijne oprechtheid en eer waren onbetwistbaar. In de plaats waar hij leefde, waar hij ook geboren was en tot een nuttig man opgroeide, werd hij zeer bemind en geacht. Albert Spencer werd den 19den Aug. 1866, te Taylorsville, Salt Lake graafschap, Utah, geboren. Zijne eerste opvoeding werd verkregen in de scholen van zijne geboorteplaats. Nadat hij deze op bevredigende wijze doorgestaan was, liet hij zich in de Universiteit opnemen, en behaalde aldaar zijn diploma. Hij huwde in Augustus 1889, en vertrok eenige weken later naar Holland, waar hij, met eer voor het werk dat hij vertegenwoordigde, eene zending van twee en een half jaar vervulde. Tot voor korten tijd gaf hij onderwijs in scholen en bekleedde in verschillende tijdperken de plaats van hoofdonderwijzer van een aantal scholen. Zijn familieleven was uitstekend goed. Hij was een goed echtgenoot en een toegevend vader. Hij laat eene treurende vrouw en twee kinderen na. Hij nam een werkzaam deel aan de Vereeniging tot Onderlinge Ontwikkeling en aan de Zondagsschool te Taylorsville, en zijne plaats zal moeilijk in te vullen zijn.

Milddadigheid gaat nooit verloren. Het moge van geen dienst zijn voor degenen, aan wie zij verleend wordt, toch doet zij altijd een werk van schoonheid en liefde op het hart van den gever.

Aan de „Ster“.

Al zijn wij ver van Nederland,
Toch nemen wij de „Ster“ ter hand;
En zien daarin tot ons genot,
Hoe 't werk gezegd wordt door God.

Al zijn wij niet in Nederland,
Toch voelen wij dien Broederband,
Die ons zoo nauw te zamen bindt —
't welk in de wereld men niet vindt.

Al zijn wij niet in Nederland,
Toch geven wij ons hart en hand,
Gedenken u in ons gebed,
Daar God op Zijne kindren let.

Al zijn wij niet in Nederland,
Maar wonen aan het Westerstrand,
Zijn wij verblijd, wat ook verdwijnt,
Dat toch voor ons de „Ster“ nog schijnt!

Zuster J. J. KRAGT.

Aangekomen.

Ouderling Adolph W. C. L. Keilholz en zuster Adriana N. Keilholz, van Salt Lake City, Utah, zijn den 7en November in welstand te Rotterdam aangekomen. Broeder en Zuster Keilholz zijn beroepen om in de Arnheemsche Conferentie werkzaam te zijn.

Ontslag en Benoemingen.

Op de Algemeene Conferentie in het begin van October j.l. te Salt Lake City gehouden, zijn Ouderlingen Rulon S. Wells en Joseph W. Mc Murrin eervol ontslagen van het Presidentschap der Europeesche Zending. Bij diezelfde gelegenheid werd Ouderling Platt D. Lyman beroepen om over die Zending te presideeren, met Ouderlingen James L. Mc Murrin en Henry Naisbitt als zijne Raadgevers.

Gemengd Nieuws.

Ten tijde van het laatst gehouden Congres van de Zionisten werd besloten eene bank op te richten met een kapitaal van 25.000.000 gulden, om de belangen van de Joden te bevorderen, met het oog op hunnen terugkeer naar Palestina. Buiten deze Zionistische beweging, heeft baron Rotschild begonnen te Jeruzalem een aantal fabrieken op te richten, waar Joden werk kunnen vinden.

I N H O U D:

President Lorenzo Snow	Blz. 337	De Eisteddfod	Blz. 349
Zonneschijn-Mensehen	„ 341	In het Zendingsveld gestorven	„ 350
Biëden	„ 342	Ouderling Albert Spenceer	„ 351
De Godsdienst der Hemelen omvat tijd en eeuwigheid	„ 343	Aan de Ster	„ 352
De Gevolgen van jeugdige Gewoonten	„ 344	Aangekomen	„ 352
Redevoering	„ 345	Ontslag en Benoemingen	„ 352
De Tentoonstelling te Omaha	„ 348	Gemengd Nieuws	„ 352

Uitgave van ALF. L. FARRELL, *Izwik Hubertstraat 120*, Rotterdam.
Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.